

Мария Илиева

Гилотината

Гилотината
със стържене се вдигна.
Озъбена, проблесна като хищник.
Площадът се изпълни от тълпата.
Крещяща настървено да Го разпнат.
А Той бе в бяла риза.
И усмихнат.
Защото беше дал на всички.
Любов... мечти и поглед,
че красиво,
е слънцето край нас.
Свободен си!
Свечери се.
Стана нетърпимо.
Отброи часовникът
последните секунди.
Небето се раздра като завеса
и стана кървав залеза.
Гилотината се спусна със свистене.
И в миг-роди се птица!
Разпери белите крила.
И литна към небето.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10127>]